

PRVO POGLAVLJE: KOSMONAUT HIL

SATELIT SITI, Severna hemisfera, uskoro

SATELIT SITI. *Grad budućnosti*, tvrdili su bilbordi. Čitava je metropola u potpunosti bila pod kontrolom satelita Miši 9, koji je kao nekakav ratni brod lebdeo nad njom. Grad stvoren po meri trećeg milenijuma. Sve što telo poželi, a ništa što duša ište. Osam stotina kvadratnih kilometara sivog čelika i automobila.

Satelit Siti. Supergrad za dvadeset i pet miliona duša, a ne zna se čija priča potresnija. Ako priželjkujete srećan kraj, klonite se grada budućnosti.

Odličan primer za to je Kosmo Hil – sasvim dobar dečko koji u svome kratkom veku ništa loše nije učinio. To, na nesreću, nije bilo dovoljno da mu obezbedi srećan život, jer Kosmo Hil nije imao staratelja, a ako u Satelit Sitiju nemate staratelja, onda niko neće u javnoj bazi DNK podataka potražiti vaše roditelje, pa će vas poslati u sirotište, da tamo dočekate zrelo doba. Doduše, pre toga ćete verovatno umreti ili će vam napraviti kriminalni dosije kako bi vas mogli prodati za prinudni rad u nekom privatnom zatvoru.

Četrnaest godina pre nego što smo počeli da odmotavamo klupko ove priče, Kosma su kao bebu pronašli u nepromoćivom omotu „vesele pice“ na Kosmonaut Hilu u Moskvogradu. U državnoj policiji su mu uzeli uzorak DNK i potražili odgovarajuću u centralnom računaru Satelita, ali bez rezultata. Ništa neobično, s obzirom na to da u gradu siročad niču svakodnevno. Stoga su mališana krstili Kosmo Hil, uronili ga u kacu s vakcinama i prvim vozom poslali u *Klarisu Frejn*, institut za dečake bez roditeljskog staranja. I to u teretnom vagonu.

Kako u Satelit Sitiju nije bilo socijalnog osiguranja, ustanove su do sredstava morale da dolaze kako znaju i umeju. Specijalitet *Klarise Frejn* bilo je testiranje proizvoda. Čim se pojavi neka nova genetski modifikovana hrana ili neisprobani farmaceutski proizvod, sirotište je nudilo svoje štíćenike kao zamorčad. To je, s finansijske strane, bilo savršeno smisljeno. Siroćići su bili siti i čisti, a institut dobro plaćen za ćutanje.

Iako se Kosmo školovao pomoću obrazovnih kompjuterskih programa, imao zube belje od belog i bujnu kosu bez i trunke peruti, imao je osećaj da mu je utroba istrugana radioaktivnom ribačom četkom. Na kraju je shvatio da ga sirotište polako ubija. Bilo je krajnje vreme da ode.

Iz *Klarise Frejn* moglo se izaći na samo tri načina: usvajanjem, smrću ili bekstvom. Nije bilo nikakve šanse da ga neko usvoji, pogotovu ne u tim godinama. Jogunaste pubertetlije nisu bile naročito omiljene među pripadnicima srednje klase. Godinama je priželjkivao da neko poželi baš njega. Na kraju je morao da se suoči s istinom.

Smrt je predstavljala mnogo manji problem. Treba samo da i dalje radi ono što mu kažu i telo će mu za koju godinu sigurno otkazati. Prosečan životni vek siročeta u toj ustanovi iznosio je petnaest godina. Kosmo je imao četrnaest. To znači da mu je bilo ostalo još manje od dvanaest meseci dok statistika ne kaže da mu je vreme isteklo. Dvanaest meseci da isplanira onu poslednju mogućnost. Jedini način da živ napusti *Klarisu Frejn*: bekstvo.

* * *

U institutu je svaki dan bio u suštini isti. Težak rad za videla i nemiran san noću. Nije bilo ni slobodnih dana, niti dečjih prava. Svaki dan je bio radni dan. Nadzornici su toliko izrabljivali siročad da je u osam uveče većina dečaka spavala stojeći i sanjala krevete.

Kosmo Hil je bio izuzetak. Svaki svoj svesni trenutak provodio je u iščekivanju prave prilike, tog delića sekunde kad će mu sloboda dati mig u vidu otključanih vrata ili nečuvane ograde. Hteo je da bude spreman za taj trenutak, da ga zgrabi i iskoristi.

Bilo je malo verovatno da će mu se prilika ukazati baš tog dana. Čak i da se tako nešto dogodi, Kosmu se činilo da ne bi imao snage da potrči.

Besprizornici su tog poslepodneva isprobavali nova sredstva protiv znojenja. Obrijali su im noge i izdelili ih prstenovima od samolepljive trake. Potom su im kožu u svakom od pet segmenata naprskali drugim dezodoransom i poslali ih da trče na pokretnim trakama. Na noge su im prikačili senzore koji mere lučenje znojnih žlezda kako bi se utvrdilo koji je sprej najefikasniji. Kosmo je do večeri pretrčao deset kilometara, a pore na nogama bile su mu upaljene i osećao je pečenje. Maltene mu je bilo drago kad su ga lisicama vezali za drugog dečaka i poslali na dug put do spavaonice.

Nadzornik Redvud je nadgledao odlazak na počinak. Ličio je na voštanog gorilu, ako se ne računa crveni pramen na čelu, kojim se stalno igrao.

„Slušajte, momci“, reče dok im je otključavao lisice. „Večeras je utakmica koju bih baš rado gledao. Štaviše, kladio sam se na konačni rezultat. Zato, ako ste iole pametni...“

Nije morao da dovrši pretnju. Dečaci su znali da nadzornik ima na raspolaganju stotinu dozvoljenih načina da bezprizorniku zagorča život. I hiljadu nedozvoljenih.

„Lepo spavajte, mladi prinčevi“, iscerio im se dok je na vratima spavaonice ukucavao šifru. „Sutra vas, kao i obično, čeka mnogo posla. I još više zabave.“

Svima je laknulo kada je otišao i prinudnu tišinu smenilo je stenjanje izmešano s bolnim jecajima. Kosmo je oprezno dotakao nogu na mestu gde mu je najkiseliji sprej oprljio kožu.

„Pet minuta do gašenja svetla“, začuo se Redvudov glas iz zvučnika. „Uz merdevine, momci.“

Tri stotine siročadi istog se trenutka okrenulo ka desetak čeličnih merdevina i počelo da se penje. Niko nije hteo da ostane na podu kad se merdevine uvuku u ležišta. Onome kog nadzornici uhvate posle zamračenja, deset pretrčanih kilometara bili bi nedeljnja šetnjica u odnosu na kaznu koja će ga zadesiti.

Svaki dečak je imao svoj odeljak u kome je jeo, spavao i proveo ono malo slobodnog vremena što su ga imali. Ti su sobičci zapravo bili ni dva metra dugački delovi kartonskih cevi, obešeni pomoću žičane mreže gotovo petnaest metara iznad poda. Čitava se ta skalamerija ljuljala kao preookeanski brod kad sva siročad zauzmu svoja mesta.

Kosmo se brzo peo, ne obraćajući pažnju na bol u nogama. Njegova se cev nalazila pri vrhu. Ako se svetla ugase pre no što stigne do nje, ostaće na merdevinama. Svaki korak mu je izazivao bolno probadanje u tetivama, ali uporno se pentrao, gurajući glavom dečaka ispred sebe i osećajući onog iza.

Posle nekoliko minuta grozničavog penjanja, stigao je na svoj nivo. Do svake cevi je vodila stazica tek jedva šira od Kosmovog dlana. Pažljivo je odmicao, čvrsto se držeći za rukohvat s donje strane gornje staze. Njegova cev je bila četvrta od merdevina. Kliznuo je unutra i bacio se na dušek od penaste gume. Svetla su se ugasila posle deset dekundi.

Bolesna, žućkasta svetlost obasjala je unutrašnjost svake cevi. Večera. Obroke im je pre dolaska već bio ubacio nadzornik pomoću kрана s korpom. Nekoliko godina ranije siročad su iste te paketiće isprobavala za potrebe pešadije. Poslužavnici i boce

za vodu svetleli su u mraku i bili su jestivi. To je značilo da su dečaci mogli da jedu i posle gašenja svetla, štedeći tako upravi pokoju paru. Poslužavnik je bio od tvrdog krepera, a boca od polutvrdog kaučuka. Vojska je izbacila te paketiće iz upotrebe posle nekoliko tužbi vojnika koji su se žalili da im je svetleća hrana izazvala unutrašnje krvarenje. Sirotište je otkupilo preostale zalihe i svakog bogovetnog dana njima hranilo svoje štice.

Kosmo je polako jeo, ne razbijajući glavu sadržajem obroka. Time bi samo dodao još jednu brigu svom spisku. Morao je da veruje kako će pobeći iz *Klarise Frejn* pre nego što mu ta hrana izazove trajna oštećenja.

Vodu je ostavio za kraj i veći deo je upotrebio da protera kroz gušu mrve od poslužavnika. Potom je gumenu bocu izvrnuo na naličje i položio je kao peškirić preko lica. Sigurno postoji bolji život, pomislio je utučeno. Negde, baš u tom trenutku, ljudi slobodno govore. Sigurno se i smeju. I to je onaj pravi smeh, a ne pakostan, kakav često odzvanja hodnicima sirotišta.

Zavalio se i osetio kako mu gumena boca vlaži čelo. Te večeri nije želeo da razmišlja. Nije mu bilo ni do roditeljskih pitalica, ali san, za kojim je toliko žudeo, uporno mu je izmicao. Njegovi roditelji. Ko su oni? Zašto su ga ostavili na Kosmonaut hilu? Možda je Rus. Iz crta lica ništa se nije moglo zaključiti. Smeđa kovrdžava kosa, kestenjaste oči, svetla put s mrkim pegama. Mogao bi poticati bilo odakle.

Zašto su ga napustili?

Premestio je gumenu bocu na crvenu traku na nozi. Umukni, rekao je mozgu. Nemoj noćas. Ne živi u prošlosti. Gledaj budućnost.

Iz gornje se cevi začu tiho kuckanje. Bio je to Marfi Čičak. Mreža je puštena u rad. Kosmo odgovori kuckanjem, a potom zavrnu dušek i kucnu Tarabi, koji je bio u cevi ispod. Dečaci su razvili taj sistem kako bi mogli da razgovaraju a da pri tom ne razbesne nadzornike. U *Klarisi Frejn* su nastojali da spreče neposrednu komunikaciju, u strahu od stvaranja prijateljstava.

Jer prijateljstva bi mogla dovesti do ujedinjavanja, pa čak i do pobune.

Kosmo zari nokte u šav kartonske cevi i izvuče dve cevčice. Bile su napravljene od smese gumene boce i krejera, osušene na prozorskoj dasci. Jednu je utisnuo u rupicu na podu svoje cevi, a drugu u istu takvu nad glavom.

Odozgo se začu Čičkov glas. „Ej, Kosmo, kako su ti noge?“

„Kao da gore“, progundā Kosmo. „Pokušao sam da privijem bocu, ali badava.“

„I ja sam to probao“, ogłosi se Taraba odozdo. „Dezodoransi protiv znojenja. Ovo je skoro kao kad smo isprobavali one kapsule Gadure. Nedelju dana sam povraćao.“

Primedbe i predlozi kolali su izbuškanom konstrukcijom. Zahvaljujući činjenici da se cevi dodiruju i akustičnim svojstvima dvorane, glasovi su se mrežom prenosili neverovatno daleko. Kosmo je čuo šapat siročadi udaljene i po stotinu metara.

„Šta kaže Hemičar?“, upita Kosmo. „Šta nam preporučuje?“

Hemičar je bio nadimak dečaka iz treće cevi odatle. Voleo je da na televiziji gleda emisije o medicini i bio je nešto najbliže lekaru što su besprizorni imali.

Odgovor je stigao za manje od jednog minuta. „Hemičar kaže da pljuneš u dlanove i utrljaš. Pljuvačka sadrži neku vrstu melema. Samo pazi da ne lizneš prste jer će ti od dezodoransa biti gore nego od Gadura.“

Dvoranom se razlegao zvuk pljuvanja. Čitava se konstrukcija tresla od trljanja. Kosmo je postupio po Hemičarevom savetu a potom legao i prepustio se žamoru stotina razgovora. Ponekad se i sam uključivao u njih ili slušao Čičkovo blebetanje. Te večeri je, međutim, uspevao da razmišlja samo o trenutku kad će mu sloboda dati mig. I kako će ga spremno dočekati.

Kosmu se prilika za oslobođenje ukazala već sutradan, za vreme povratka u sirotište. Četrdeset dečaka, među kojima i on, proveli su dan u muzičkoj kompaniji: gledali su video spotove

kompjuterski generisanih pop grupa da bi posle toga popunjivali upitnik od šezdeset kilobajta. Koji ti se sajber pevač najviše dopao? Koji ti je izvođač kul? Kul? Čak su im i kompjuteri bili praistorijski. Deca gotovo uopšte više ne koriste reč „kul“. Kosmo je jedva i čitao pitanja pre nego što je digitalnom olovkom štiklirao odgovore. Više je voleo muziku koju stvaraju pravi ljudi nego kompjuterski generisani pop. Ali niko se nije bunio. Dan proveden u gledanju spotova neuporedivo je bolji od isprobavanja hemikalija.

Nadzornici su po završetku sprovedi štíćenike instituta do autobusa. To vozilo je bilo staro bar sto godina, s pravim gumama umesto plastičnih gusenica. Kosmov par u lisicama bio je Marfi Čičak. Bio je to sasvim dobar dečko, osim što je previše pričao. Tako je i zaradio nadimak. Jednom je taj mali Irac zaista *previše* pričao, i to pred pogrešnom osobom, pa su mu na usta superlepkom prilepili čičak-traku s kese za hranu. Iako su mu plikovi zarastali nedeljama, Čičak ne samo što se nije naučio pameti već je dobio novu temu za priču.

„Ne zovu ga džabe superlepkom“, živahno je objašnjavao dok im nadzornik privezivao lisice za alku na sedištu. „Lekari ga u ratu koriste za krpjenje ranjenika. Sipaju ga pravo na ranu.“

Kosmo bezvoljno klimnu glavom. Čičak je, izgleda, zaboravio da je bar milion puta ispričao tu priču, možda zato što se Kosmo jedini pretvarao da ga sluša.

„Morali su pomoću vrele vode da mi skinu tu kesu s lica“, nastavio je Čičak, „ali ne brini, ništa nisam osećao. Jedan nadzornik mi je pre toga celu glavu nafilovao anestezijom. Mogli su komotno i klinove da mi zabijaju u lobanju, ne bih se bunio.“

Kosmo se počeha ispod lisica. Svi dečaci su imali crvene tragove oko doručja. Beleg srama.

„Jesi li ikada pokušao da celog dana dišeš *samo* na nos? Priznajem, nekoliko sam se puta ozbiljno prepao.“

Pilot je iz svoje kabine pokušavao da uključi autobus u saobraćajnu zonu Satelita. Međutim, tu je u poslednje vreme dolazilo do zastoja. Previše dodataka, tvrdili su pametnjakovići

s televizije. Miši 9 je prosto postao pretežak i uređaji mu nisu dobro radili u toliko niskoj orbiti. Pričalo se čak i da su antene nekih kompanija otpale i zapalile se.

„Zašto smo stali?“, viknu nadzornik Redvud. Riđokosi div je tog dana imao gadan zadah i još gore raspoloženje. Previše piva prethodne noći. Otromboljena trbušina je svedočila o previše piva gotovo svake noći.

„Agnes se zaklela da će, ako i večeras zakasnim, otići kod sestre.“

„Opet Satelit“, doviknuo je pilot. „Nemam pristup.“

„More, pravi taj pristup da ti moja čizma ne bi pristupila guzici!“

Čičak se zakikotao taman dovoljno glasno da ga nadzornik čuje.

„Misliš da se šalim, Frensise?“, viknu Redvud i odalami dečaka preko uva. „Misliš da ne bih to uradio?“

„Ne, gospodine. Siguran sam da biste vi to uradili. Vidi vam se po pogledu. Nije pametno kačiti se s čovekom koji ima takav pogled.“

Redvud je podigao Čičkovu bradu i pogledao ga pravo u oči.

„Znaš šta, Frensise? To je prva mudra izjava koju sam čuo od tebe. Nije pametno kačiti se sa mnom jer ja radim šta mi se prohte. Jedini razlog što se svakog dana ne rešim tuceta vas naka-za jeste papirologija. Mrzim papirologiju.“

Trebalo je da Čičak tu ućuti, ali nije mogao. Jezičina mu nije dopuštala.

„Da, čuo sam to, gospodine.“

Redvud ga jače stisnu za bradu i još malo mu podiže glavu.

„Šta, Frensise? Šta si to čuo?“

Kosmo cimnu lisice u znak upozorenja. Redvuda ne treba nervirati. Čak su ga se i oni iz odeljenja za ludake pribojavali. O njemu su kolale svakojake priče. I o nestalim dečacima.

Ali Čičak nije mogao da ćuti. Reči su kuljale iz njega kao pomahnitale pčele iz košnice.

„Čuo sam da papirologiju ne volite zato što ima reči dužih od tri slova.“

Posle toga je usledio piskutavi kikut. Više histeričan nego veseo. Kosmo je shvatio da će Čičak, ako poživi dovoljno dugo, završiti na odeljenju za ludake.

Redvud je prebacio prste na dečakovo grlo i počeo da ga steže. „Moroni kao ti nikako da shvate. Pametovanjem se u ovom gradu ne dobijaju nagrade. Može se samo nadrljati. Ili nešto gore.“

Čičku je glavu spasao satelit, koji je osvetlio prilaznu traku pre nego što je Redvud stigao da još malo pojača stisak. Auto-bus se uz trzaj odlepilo s pristana i uključio u saobraćaj. S donje strane šasije izašla je šipka s vođicom i uglavila se u odgovarajući žleb glavnog puta.

„Pošli smo“, objavio je pilot. „Za deset minuta smo u institutu.“

Redvud je pustio Čičkov vrat.

„Imaš sreće kao i svaki Irac, Frensise. Previše sam radostan da bih ti sada nanosio bol, ali kasnije, kad budem mrzovoljan, računaj na mene.“

Čičak je žudno udahnuo vazduh. Iz iskustva je znao da će mu uskoro dušnik biti sužen do širine slamke i da će mu glas zvučati kao pištanje.

„Jezik za zube“, prosikta Kosmo, posmatrajući kako nadzor-nik odmiče između sedišta. „Redvud je lud. Mi za njega uopšte nismo ljudska bića.“

Čičak je klimao glavom, trljajući vrat.

„To je jače od mene“, prokrklja, suznih očiju. „Lupim čim zinem. Poludeću od ovakvog života.“

Kosmo je dobro znao taj osećaj. Često ga je pohodio dok je noću ležao i slušao jauke.

„Zar ti to ne osećaš, Kosmo? Zar misliš da će iko usvojiti klinca na ivici ludila ili mušičavog četrnaestogodišnjaka kao što si ti?“

Kosmo skrenu pogled. Znao je da se nijedan od njih dvojice ne uklapa u profil poželjnog usvojenika, ali Čičak je uvek uspevaio da se pretvara kako će mu se novi roditelji baš tog dana pojaviti. Odricanje od tog sna značilo je da se nalazi na rubu sloma.

Kosmo je priljubio čelo na prozor i posmatrao grad iza stakla. Prolazili su kraj sivih zgrada stambene zone. Zbog tih je grdoba od sirovog gvožđa lokalni živalj Satelit prozvaio Velika Krmača. Istini za volju, zgrade uopšte nisu bile od sirovog gvožđa, već od superjakog polimera na bazi čelika, koji je bio zamišljen da leti bude svež a zimi topao, iako se dešavalo upravo suprotno.

Autobus se snažno zatrese. Nešto ih je udarilo otpozadi.

Redvud se pruči po plastičnom podu.

„Ej, šta to bi?“

Kosmo se pridiže koliko su mu to lisice dozvoljavale i pokuša da vidi šta se dešava. Pilot je stajao i uporno ukucavaio šifru za uključenje.

„Satelit! Izgubili smo vezu!“

Izgubili vezu! To je značilo da se nalaze na zagušenom glavnom putu, bez žleba koji bi pratili. Bili su kao ribice u moru ajkula čekićara. Ponovo ih je neko udario, ovoga puta s boka. Kosmo je na trenutak ugledao kamionet za isporuke s ulubljenim odbojnikom kako odmiče glavnim putem.

Redvud se uskobelja na noge.

„Pređi na ručne komande, kretenu! Koristi volan.“

Pilot je prebledeo. Volane su upotrebljavali samo u zaostalim krajevima ili na nezakonitim auto-trkama u Buški. Taj se najverovatnije nikada u životu nije uhvatio u koštac s volanom. Nesrećnikova je nedoumica razrešena kada se spređa u njih zakucala teledirigovana rotaciona reklama i od kabine napravila harmoniku. Pilot nestade u šumi stakla i žica.

Udar je bio toliko jak da je autobus izleteo iz žleba i izvrnuo se na bok. Kosmo i Čičak su se zapraćakali u vazduhu, lisicama još prikačeni za sedišta. Redvud i ostali nadzornici poleteli su kao lišće na vetru.

Kosmo nije mogao da odredi koliko ih je još vozila udarilo. Praskovi su se uskoro stopili, baš kao završni tonovi mahnite solo deonice na bubnjevima. Na zidovima su se, uz zaglušujuće udare, pojavila ogromna udubljenja. Prozori su se razleteli u paramparčad i sručili se kao kristalna kiša duginih boja.

Kosmo je visio. A i šta je drugo mogao da radi? Čičkov histerični smeh ubadao ga je gotovo koliko i krhotine stakla.

„Čoveče, to je ono pravo!” – viknu mali Irac.

Autobus se okrenu popreko i uz kišu varnica poče da klizi s glavnog puta. Asfalt nije mogao da izdrži toliku silu i za vozilom je ostala brazda duga trideset metara. Zaustavili su se tek kad su proleteli kroz izlog kineskog restorana *Zmajeva brada*. Pikantna aroma đumbira i soja-sosa izmešala se s mirisom mašinskog ulja i krvi.

Kosmo se stopalom osloni na rub prozora ne bi li malo smanjio bol u rukama.

„Čičak! Frensise, jesi li dobro?”

„Da, još sam tu.“ Zvučao je razočarano.

U čitavom su autobusu dečaci ječali i zapomagali. Neki su bili povređeni. Neki su prošli još gore. Nadzornici su uglavnom bili bez svesti ili su preneraženo zurili u svoje naopako okrenute ruke ili noge. Redvud je oprezno dodirivao otečeni nos.

„Mislim da je slomljen“, prostenja. „Agnes ima da me sredi.“

„Pa dobro“, javi se Čičak, koprcajući se iznad nadzornika. „Svako zlo ima svoje dobro.“

Redvud se ukoči i osovi na sve četiri, kao pitbul. Velika kap krvi otkači mu se s nozdrve i prolete kroz prazan prozorski okvir.

„Šta si to rekao?“ Govorio je sporo, kako bi bio siguran da je svaka reč savršeno razgovetna.

Kosmo je zamahnuo nogom i čušnuo druga u rebra.

„Umukni. Šta god tebe da zadesi, zadesiće i mene!”

„Dobro! Dobro! Ništa nisam rekao, nadzorniče. Ama baš ništa.“

Ali bilo je prekasno. Već je bio prekoračio nevidljivu liniju. Usred sveg tog haosa, Redvud se duboko zamislio. Kada se prenuo, izgledao je opasnije nego ikada.

„Evo kako ja to vidim...“, rekao je i polako ustao, pa pogledao obešene dečake. Provukao je džepni češalj kroz svoje obožavane riđe kovrdže. „Lisice su vam pukle i onda ste pokušali da pobegnute.“

Čičku je jezik bio brži od pameti. „Šta to pričate, gospodine Redvude? Pa sasvim su ispravne. Evo, pogledajte!“ Cimnuo je lisice da to i dokaže.

„Naredio sam vam da stanete, ali niste me poslušali.“ Redvud dramatično uzdahnu a iz nosa mu se začu tiho zviždanje. „Nije mi preostalo ništa drugo nego da vas upakujem.“

Pakovanje je popularan izraz za kapsule celofanskog virusa kojima su nadzornici punili svoje palice na gasni pogon. Kad takva kapsula udari u neki čvrst predmet, virus se oslobađa i prevlači metu tesno pripijenim slojem celofana. Opna je dovoljno porozna da omogući plitko disanje, ali njen stisak može dovesti do pucanja rebara. Kosmo ju je jednom već iskusio. Posle toga je nedelju dana proveo u gipsanom koritu.

Počeo je da ćuška Čička u rebra.

„Gospodine nadzorniče Redvude, nije Frensis mislio ništa loše. On je samo budala. Sve ću mu objasniti, gospodine. Prepuštite to meni. Bolje bi vam bilo da se pobrinete za nos.“

Redvud potapša Kosma po obrazu. „Žao mi je, Hile, jer si mi se oduvek sviđao. Nikad se ni na šta nisi žalio. Ali avaj, u svakom ratu stradaju i nevini.“

Nadzornik pruži ruku i gurnu svoju karticu u alku na sedištu. Dečaci se s visine od dva metra srušiše na stakleni prekrivač.

Redvud izvuče palicu i proveriti da li je napunjena.

„Ja sam pun razumevanja“, reče. „Dajem vam dvadeset sekundi.“

Kosmo je otesao staklo s odeće i pomogao drugu da ustane. To je to. Dobio je svoju priliku. Živi ili umri.

„Što nam ne date trideset sekundi?“

Redvud se nasmeja. „A zašto da vam ih dam?“

Kosmo zgrabi nadzornika za nos i uvrnu ga za gotovo devedeset stepeni.

„Eto zašto!“

Redvudove se oči napuniše suzama. Sručio se u polomljeno staklo i počeo da se previja.

„Idemo“, reče Kosmo i zgrabi Čička za lakat. „Imamo trideset sekundi.“

Čičak se ukopao u mestu. „Hoću da svojih pola minuta provedem gledajući Redvuda kako puzi.“

Kosmo jurnu ka zadnjem prozoru i povuče malog Irca sa sobom.

„Zamišljaj ga. Ja bih radije da živim.“

Iskočili su kroz razbijeni prozor i našli se u restoranu. Gosti su stajali priljubljeni uza zidove, ako autobus slučajno odluči da se pomeri još koji metar. Svakog trenutka će doći policija i odseći im sve puteve za bekstvo. Reflektori s televizijskih satelita već su bili upereni u razoreni zid restorana.

Čičak dograbi dve pačje rolnice s tanjira jednog preneraženog gosta. U sirotištu su čuli za sveže pripremljenu hranu, ali je nikada još nisu bili probali.

Jednu je strpao u usta, a drugu ponudio bratu po liscama. Kosmo nije bio lud da odbije hranu, u ma kakvim se okolnostima zatekao. Ko zna kada će ponovo jesti, ako se to ikada i desi. Možda im je to poslednji obrok pred pogubljenje.

Zagrizao je rolnicu i opori sos mu se razlio po jeziku. Dečaku koji je odrastao na gotovoj probnoj hrani, to je bilo poput prosvetljenja. Svejedno, nije zastao da uživa. Kroz šištanje motora već je dopiralo zavijanje sirena.

Potrčao je ka drugom kraju restorana i povukao Čička za sobom. Jedan konobar mu prepreči put. Na sebi je imao prugaсти kombinezon, a kosa mu je bila izuzetno sjajna čak i po merilima probača kozmetičkih proizvoda.

„Hej“, reče neodređeno, još nesiguran treba li da se meša ili ne. Dečaci projuriše kraj njega pre nego što je odlučio.

Iza zadnjih vrata nalazilo se usko stepenište čiji se kraj nije video. Možda je vodilo u slobodu, a možda i u ćorsokak. Nije bilo vremena za promišljanje. Redvud će im svakog trena biti za petama. Jurnuli su stepeništem, gurkajući se ramenima.

„Nećemo uspeti“, dahtao je Čičak dok mu je sos od šljiva curio niz bradu. „Samo da nas ne uhvate pre nego što dovršim ovu rolnicu.“

Kosmo ubrza korak. Osećao je kako mu se lisica useca u ruku.

„Uspećemo. Znam da hoćemo.“

Skrenuli su iza ugla i utčali pravo u luksuzno opremljen stan. Neki čovek izviri ispod velikog bračnog kreveta.

„Zemljotres?“ – zacijuka. „Da li je gotovo?“

„Još ne“, odgovori Čičak. „Glavni udar tek što nije.“

„Nek su nam nebesa u pomoći“, reče čovek i povuče se iza karnera cicanog prekrivača.

Čičak se zakikota. „Bežimo pre nego što sazna da su njegovi izveštači zapravo begunci iz sirotišta!“

Stan je bio uređen u raskošnom i drevnom kineskom stilu. U svakom je uglu stajao ratnički oklop, a na policama su se nizali zmajevi od žada. Glavna soba je imala nekoliko prozora, ali uglavnom od ukrasne plazme. Samo je jedan gledao na Satelit Siti. Kosmo okrenu ručicu i otvori trostruko zastakljeno fotosenzitivno okno.

Čičak isturi lice na svež vazduh.

„Odlično“, reče. „Požarno stepenište. Sve do ulice.“

Kosmo je stupio na metalnu rešetku.

„To Redvud i očekuje. Idemo gore.“

Čičak zastade. „Gore?“

Kosmo ga povuče k sebi. „Nemoj mi reći da se momak koji iz zabave nervira nadzornike plaši visine.“

„Ne“, odgovori Čičak dok mu se bledilo razlivalo mršavim licem. „Plašim se zemlje.“

* * *

Nadzornik Redvud se nije onesvestio. Nije on bio te sreće. Gromada bola se sručila na njega poput zloćudnog glečera. Patnju je savladao trikom iz vojničkih dana. Pronađi žarište bola i usredsredi se na njega. Izenadio se kad je shvatio da ta tačka uopšte nije u nosu nego na sredini čela. Usredsredio se, isisao bol i zadržao ga dovoljno dugo da iz plastičnog mehurića iz pribora za prvu pomoć istisne odgovarajuću tabletu. Za manje od jednog minuta osećao je samo tupo bubnjanje iza uva. Sve je pod kontrolom. Zasad.

Gde smo stali? Ona dva besprizornika sručila su mu sav njegov autoritet natrag u lice. Upakovaće on njih samo tako, ali biće bolje da se pravi kako postupa po pravilima. Otkao je komunikator s kaiša.

„Redvud zove bazu.“

„Jesi li to ti, Redvude? Mislili smo da si mrtav.“

Redvud se namršti. Na dužnosti je bio Fred Aleskanti. Čak je i zlatna ribica visprena u poređenju s tim čovekom.

„Pa, da, eto, živ sam. Imam par begunaca. Upravo polazim u poteru.“

„Ne znam, nadzorniče Redvude. Trebalo bi da ostaneš kraj vozila. Takva su pravila. Šalju vam prevoz. Stići će za pet minuta.“

Redvud uze palicu onesvećenog kolege.

„Ne. Besprizornici su naoružani i već su upotrebili celofanske kapsule. Možeš li da zamisliš s kakvom će se tužbom suočiti *Klarisa Frejn* ako upakuju nekog civila?“

Fred je ćutao nekoliko sekundi. Nema sumnje da je za to vreme u nadzorničkom priručniku proveravao kakva je službena procedura.

„Dobro, Redvude. Možda bi mogao prvo da ih malo ošamu tiš. Tako ćemo usput isprobati one nove hemikalije.“

Tipično za institut. Uvek izvuci neku korist. Tek što im je bila pristigla nova partija veštačke kože i trebali su im ranjenici da je isprobaju.

Redvud sakri palicu u jaknu.
„Videću šta mogu da učinim.“

Gosti restorana su se iskradali kroz sporedna vrata. Nisu bili krivi ni za šta, ali nisu želeli da ostatak večeri provedu odgovarajući na pitanja privatnog obezbeđenja, državne policije, agenata osiguranja i advokata.

Redvudu su se, dok se provlačio kroz ostatak izlaza za slučaj nužde, svi nagoniski uklanjali s puta. Nekako je izgledalo da ne bi bilo pametno smetati nadzorniku s tako surovim pogledom i kašom umesto lica.

Za čoveka u poteri za beguncima, Redvud nije izgledao previše nestrpljivo, pa čak ni nervozno. A i zašto bi? Beg je, mada besprizornici to ne znaju, nemoguć. Svaki njihov pokret se prati, i to pomoću predajnika koji se ne mogu skinuti, pošto su im u svakoj pori. Pri svakom im se tuširanju koža prevlači slojem elektronegativnih mikročestica halogenskog rastvora, koje se lepo vide na institutskom skeneru. Čak i ako dečaci prestanu da se njime tuširaju, do potpunog spiranja rastvora proći će meseci.

Redvud uključi komunikator.

„Frede, pošalji mi podatke za praćenje štićenika K. Hila i F. Marfija.“

Fred se nakašlja u mikrofon. „Hm... podatke za praćenje, a?“

Redvud zaškrguta zubima. „Do đavola, Frede, da li je Brus tu negde? Daj mi Brusa.“

„Brusa su pozvali zbog nekakve gužve u bloku D. Ovde sam samo sâm samcat ja.“

„Dobro, Frede. Pažljivo me slušaj. Ukucaj imena Kosmo i Čičak u program za praćenje i imejlom mi pošalji podatke. To ti je ikona na kojoj piše 'e-mail'. Moj broj ćeš pronaći na spisku zaposlenih. Treba samo da prevučeš foldere. Jesi li shvatio?“

Fred je otro znoj s čela. To je preko radija zvučalo kao struganje šmirgl-papira po mekom drvetu.

„Shvatio. Prevuci foldere. Nema problema. Stižu.“

„Bolje bi bilo da stignu, da ti ja ne bih stigao.“

Redvud je po navici potvrdne rečenice pretvarao u pretnje. U kao-kafeterijama je bio poznat kao onaj što uvek kaže: „I nek bude vruća, da ti je ja ne bih podgrejao.“ Njemu je to zvučalo strašno duhovito.

Pet sekundi kasnije, dve pokretne ikonice pojavile su se na ekrančiću Redvudovog komunikatora i pokazale da su begunci na požarnom stepeništu na spoljnoj strani zgrade. Ti idioti idu gore. Šta li su naumili? Da odlepršaju s krova?

Redvud se isceri, a oči mu zasuziše od bola.

Da odlepršaju s krova. To uopšte nije loša ideja.

U Satelit Sitiju, kišna kap bi mogla da izbije oko svakome ko bi bio dovoljno glup da pogleda uvis za vreme oluje. Molekuli vode reaguju s određenim otrovnim isparenjima i na putu ka zemlji se zgušnjavaju i pretvaraju u projekte. Starinski kišobrani su postali neupotrebljivi u Velikoj Krmači, a smenili su ih modeli od tvrde plastike.

Čičak i Kosmo nisu imali taj luksuz za vreme pljuska koji ih je uhvatio, pa su morali da hodaju pogrbljeno i gledaju dole. Kišne kapi su ih tukle po vratu i leđima, ali već su se toliko bili smrzli da su jedva i primećivali bol.

Jedan nalet kiše obori Čička na požarne stepenice.

„Sad mogu da razgledam grad. Oduvek sam želeo da prošetam bez okova na ruci. Možda ćemo i to uskoro doživeti, Kosmo. Možda ćemo šetati bez okova.“

Kosmo je čuvao snagu za beg. Još ih je samo jedan sprat delio od krova. Posle toga će morati da se uzdaju u sreću. Možda će uspeti da doskoče na susednu zgradu. A možda i neće.

Priljubili su se uza zid ne bi li izbegli nalet kiše. Dole, na ulici, mutirane kapljice su aktivirale alarme na automobilima. Službe za obezbeđenje nikada nisu reagovala na automatska

uključenja tokom nevremena. To su mogle biti ili samo kišne kapi, ili neopisivo glupi kradljivci automobila.

Kosmo skrenu iza ugla i izbi na krov. Bila je to prostrana površ pokrivena glatkim bitumenskim filcom, na čijoj se sredini, slično slično komandnom mostu podmornice, uzdizao izlaz unutrašnjeg stepeništa. Limeni krov kućišta uvijao se pod rafalom kapljica. Pljusak je iznenada prestao, kao da je sâm Bog odlučio da zavrne slavinu. Ništa čudno za poremećene vremenske prilike Satelit Sitija.

„Neko odozgo nas voli“, reče Čičak.

„Malo je zakasnio“, primeti Kosmo, pa otrese mokru kosu. „Hajdemo.“

Pošli su preko natopljenog filca. Krov se opasno ugibao pri svakom njihovom koraku. Na nekoliko mesta su se kroz propalu oblogu videle noseće grede. Susedna zgrada je bila za sprat niža i nimalo privlačno sletišta. Krov joj je bio prekriven ostacima logora nekih skitnica. Ugljenični blokovi ležali su razbacani poput domina, a iz napuklog kućišta krovnog generatora nešto je varničilo.

Kosmo stade na samu ivicu i pokuša da odagna misli o padu.

„Šta misliš, možemo li mi to?“, upita.

Umesto odgovora, Čičak je ustuknuo za jedan korak.

Kosmo je bio nepokolebljiv.

„Ja mislim da možemo. Zaista mislim da možemo.“

„A ja bislib da ne božete“, reče neko. Čovek koji tako govori ima ili težak nabez, ili slomljen nos.

Kosmo i Čičak se polako okrenuše. Nadzornik Redvud je stajao na vratima i cerio se od uva do uva. Niz obraze su mu lile suze.

„Došao sam liftom“, objasnio im je. „Vas dvojica ste gluplji od recikliranog đubreta. Šta ste mislili? Da ćete mene da namagarčite?“

Kosmo je ćutao. To i nije bilo pitanje. Voda mu se s kovrdža slivala između lopatica. Možda je zato zadrhtao.

„Predajemo se, nadzorniče. Je l' tako, Čičak?“

Čičak je bio previše skamenjen da bi odgovorio.

„Kasno je za predaju. Sada ste naoružani begunci. Ne smem da rizikujem. Moraću da vas upakujem.“ Redvud je izvadio palicu iz jakne i uperio im je u stopala.

Kosmu se preseče dah.

„Molim vas, nadzorniče! Nalazimo se na vrhu zgrade. Mogu proći sati dok nas ne potope u burad.“

Mislio je na burad s kiselinom za rastvaranje celofana.

„Znam“, reče Redvud, a suzne mu se oči ludački zacakliše.

Prvo je prišao Čičku i dograbio ga za rever. Naterao je obamrlag dečaka da se nagne preko ivice krova.

„Ovo ti je poslednja lekcija, Frensise. Bolje bi ti bilo da nešto naučiš iz nje.“

Čičak poče da se kikoće. Bio je to histeričan smeh koji nije imao nikakve veze s veseljem.

Redvud mu prisloni palicu uz čelo. „Savetujem ti da začepiš gubicu, Frensise. Ne želiš valjda da ti plastika uđe unutra?“

„Daj sve od sebe, Redvude“, viknu Čičak razrogačenih očiju. „Ne možeš me uplašiti više nego što sam sad uplašen.“

Redvud se nasmeja, izazvavši pri tom nove mlazove iz suznih kanala.

„O, pa nisam baš siguran...“

A onda se Čičkov kombinezon pocepao. Od nebrojenih je pranja bio jak koliko i mokar karton. Redvud je ostao s gužvicom tkanine u ruci, a Čičak se našao pod uglom iz kog se više nije mogao uspraviti.

Svoje poslednje reči uputio je Kosmu. „Izvini“, rekao je i pao s ivice.

Nije to bila neka velika visina. Klinci skaču i s višeg drveća pa prođu samo s uganutim zglobom. Međutim, kada je Čičak pao, pao je na leđa, povukavši za sobom i Kosma.

Nije bilo vremena za molitve ili vrisku. Kosmu život nije proleteo pred očima. U jednom trenutku je molio Redvuda za milost, a u narednom se sve izvrnulo naglavce i ležao je potrbuške na krovnom generatoru susedne zgrade.

I živ. Bez sumnje. Prilično ugruvan, ali živ. Znao je to po bolu. Vidno polje ispunjavale su mu raznobojne žice, varnice, prastari transformatori i ljuspice rđe koje su mu poput krvavih pahulja lepršale oko glave.

Nešto ga je vuklo za ruku. To se Čičak pomerao.

„Ne“, prošaputa Kosmo pošto nije imao daha da više. „Ne mrdaj.“

Čičak se ponovo pomerio. Možda ga je čuo, a možda i nije. Kosmo to nikada neće saznati. Tim pokretom, njegov drug je prevukao metalne lisice preko ogoljenih žica i skrenuo deset hiljada volti u dela dvojice dečaka.

Udar ih je katapultirao iz generatora i zavitlao ih preko krova kao kad dete baca žabice. Zaustavili su se tek kod ograde. Na leđima. Pogleda uperenih uvis.

Redvud ih je gledao odozgo. Signali dvojice dečaka nestali su mu s ekrana. Generator bi mogao poništiti elektronegativni naboj čestica u njihovim porama, ali pre će biti da su poginuli.

Potpuno je očigledno šta se desilo. Begunce je nalet kiše oduvao s krova. Mala ali uverljiva laž, pod uslovom da ga nije snimio neki satelit za prismotru. Nadzornik žurno pođe ka stepeništu. Neka tela pronade neko drugi. On će, kada se to desi, pomagati povređenima u restoranu.

Kosmo nije imao snage da govori. Činilo mu se da mu je elektrošok zbrisao čitavo telo. Čuo je jedino otkucaje sopstvenog

srca, koji su sa svakim udahom bili sve sporiji. A onda i sve ređi. Srce se gasilo.

Oči su počele da se poigravaju s njim. Pomislio je kako halucinira. Čudna, neljudska stvorenja pojavila su se na zidovima okolnih zgrada i počela da puze neverovatnom brzinom, naizgled potpuno neosetljiva na silu teže. Nagnula su preko ivice krova i jurnula pravo ka generatoru. Dva su se izdvojila iz grupe i skrenula ka povređenim dečacima. Jedno se smestilo na Kosmovim prsima. Nije imalo nikakvu težinu. Gledalo ga je krupnim, bezizražajnim očima. Stvorenje je bilo veličine deteta, glatke, plave, poluprovodne kože, a imalo je četiri vitka uda i jajastu glavu. Lice mu beše nežnih crta ali bezosećajno. Bez ijedne dlačice na glatkom telu. Venama su mu umesto krvi kolale varnice.

Krajičkom oka je video da se drugo stvorenje smestilo kraj Čička i obgrlilo mu glavu, iz koje se dizao dim. Kosmovo srce je preskočilo još jedan otkucaj. A možda i dva. Šta su ta stvorenja? Strah mu je izazvao nov drhtaj u grudima, sličan ponovnom udaru struje iz generatora.

Kičma mu se izvi od šoka i naleta straha, na šta se stvorenje na njegovim prsima zaljuljalo, ali bez je ikakvog napora ostalo na svom mestu. Ispružilo je plavu ruku. *Četiri prsta*, pomislio je Kosmo, *samo četiri*. Osetio je kad mu se ta šaka spustila na srce i počela da isisava. Plavi prsti su mu nekako izvlačili bol iz tela. Patnja je počela da jenjava, bleđi, i na kraju je nestala. Što je stvorenje duže isisavalo, jače je svetlelo, sve dok plavičasti sjaj nije postao sunčanozlaćan. Kosmo je upotrebio trunčicu snage da pogleda dole. Iz njega je nešto isticalo u vidu svetlucave struje. Znao je šta je to. Život. Osećao je kako mu dani i meseci cure iz tela kao voda iz naprsle brane. To stvorenje ga je ubijalo. Pono-vo ga obuže strah. Hteo je da se bori, da zgrabi tog stvora, ali mišići su mu se pretvorili u pihtije.

A onda se sve odigralo munjevitom brzinom. Na krovu se pojavilo troje dece. Dva dečaka i devojčica. Nisu bili nikakvi bolničari – to je bilo očigledno po njihovoj odeći – ali su makar bili ljudska bića.

„Dvojica“, reče viši, stariji dečak, u crnom od glave do pete. „Ja ću se pobrinuti za njih. Pogledajte dole.“

Drugo dvoje odoše do ivice krova i zagledaše se ka ulici.

„Gledaju ali ne silaze“, reče devojčica, Španjolka od svojih petnaestak godina, s tetoviranim znakom ulične bande preko obrve. „Previše je vode. Vatrogasci gase autobus.“

Onaj u crnom je iz futrole pod pazuhom izvadio nešto nalik baterijskoj lampi i okrenuo prsten na donjem kraju. U hodu je iz te čudne naprave ispalio dva mlaza čistog elektriciteta. Učinak je bio veličanstven. Beli mlazovi su prodrli kroz kožu avetinskih stvorenja i razgranali se u bezbroj strujnica. Svaka je jurnula po jednom venom, stapajući se s varnicama koje su se tu već nalazile. Stvorenja počеше da se tresu i grče, a koža im se nadu do granice prskanja. A i preko nje. Raspukli su se u desetak savršenih svetlosnih lopti, koje potom odnese vetar.

„Au“, prokrklja Kosmo, potrošivši svoj poslednji dašak vazduha.

„Živ je!“ reče treći član grupe, dečaćić od otprilike šest godina, plavokos, nesrazmerno velike glave, kako to već biva kod dece tog uzrasta. Klekao je kraj Kosma, opipao mu puls i upeorio snop svetlosti u zenicu.

„Nema dilatacije. Rad srca nepravilan. Stefane, trebaće mu defibrilator. Moraćemo da mu malo razdrmano srce.“

Halucinacija. To mu se sigurno samo priviđa.

Visoki mladić, Stefan, pojavi se u Kosmovom sve mutnijem vidnom polju.

„A drugi, Dito?“

Dečak položi šaku na Čičkova prsa. Kosmu se na trenutak učinilo da vidi životnu snagu kako mu treperi oko prstiju. A onda...

„Ovaj? Ništa. Otpevao je svoje. Nema šanse.“

Stefan podesi svoje oružje.

„Pa, nemam defibrilator pri ruci.“

Dito se brže-bolje skloni u stranu. „Jesi li siguran? Krov je mokr.“

Stefan uperi onu cev u Kosmove grudi.

„Nisam“, reče i opali.

Kosmo je osetio kako ga mlaz udara u rebra poput teškog malja. Da li mu je ostala čitava makar jedna koščica u grudnom košu? Da li je to bila kap koja je prepunila čašu? Telo mu više nije moglo izdržati. Osetio je kako mu se kosa kostreši i kako mu kožom glave prolaze srsi. Kombinezon mu buknu i zapaljene krpice mu zalepršase oko tela. Dito na njega sruči sadržaj obližnje kofe, ali Kosmo nije osećao hladnoću. Nešto se događalo.

Ta-dam...

Srce. Otkucaj njegovog srca. Pa još jedan.

Ta-dam. Ta-dam.

„Imamo ga“, obradova se Dito. „Ovaj momak ima više volje za životom nego gladan pas. Svejedno, trebaće mu ozbiljna medicinska nega. Glava mu se rasprsla kô dulek.“

Stefan uzdahnu od olakšanja što se njegov rizik isplatio. Vratio je cev u futrolu. „Dobro. Advokati će ga već pronaći. Ne bih da nađu i nas.“

Kosmo je uspeo da udahne prvi put posle više od jednog minuta.

„Molim vas.“

Ne mogu ga tek tako ostaviti. Ne posle svega ovog.

„Povedite me.“

Stefan se nije ni osvrnuo. „Žao mi je. Dovoljno nam je teško da se i o sebi staramo.“

Kosmo je znao da mu Redvud neće dopustiti da se živ vrati u institut.

„Molim vas.“

Devojka se nadvi nad njega. „Znaš, Stefane, možda bi mogao da nam kuva kao-kafu ili tako nešto.“

Stefan uzdahnu i otvori vrata članovima svoje ekipe. „Mona! Ovo ponavljamo svake večeri.“

Mona je uzdahnula. „Gadan lom, mali.“

Kosmovo je srce dotle ustalilo ritam i počelo da mu pumpa krv u mozak.

„Ako me ostavite“, procedio je, „oni će se vratiti.“

Stefan iznenada pokaza malo interesovanja. „Ko će se vratiti?“, upita i pođe ka njemu.

Kosmo se borio da ne izgubi svest. „Stvorenja.“

Dito pljesnu rukama. „Jesi li čuo? Stvorenja, Stefane. On je Tragač. Upakuj me ako nije.“

Stefan sleže ramenima. „Ne mora da znači. Možda je neko od nas pomenuo stvorenja. Možda mu se priviđalo.“

Kosmo se zakašlja i izbacilo malo čađi. „Plava stvorenja s električnom u venama. Isisavala su život iz mene.“

„Prilično dobro mu se priviđalo“, primeti Mona.

Stefan klimnu glavom Ditu. „Dobro, povećemo ga. Jeste Tragač.“

Španjolka je proučavala lisice. „Samo minut, Stefane.“

„Sekund, Mona. Imaš jedan sekund.“

Mona izvadi ukosnicu i vešto je gurnu u bravicu na liscama. Za jedva malo više od jednog sekunda Čičkova je ruka bila slobodna, mada mu je to sada malo značilo.

Stefan prebaci Kosma preko ramena.

„Idemo. Drugu bravu ćemo otvoriti u skladištu.“

Kosmo je visio beživotno kao komad mesa. Poželeo je da kaže još nešto, da postavi nova pitanja, ali nije. Uplašio se da će, ako bude dosadivao visokom mladiću, odlučiti da ga ipak ne povedu tamo kud su pošli. Sve je bilo bolje od *Klarise Frejn*, instituta za dečake bez roditeljskog staranja.

Kosmov mozak je zaključio da nema dovoljno mesta za osećaj olakšanja i zatvorio se radi opravke.